

Nr 243.

Av herr **Lindmark**, i anledning av *Kungl. Maj:ts förslag om ändrade bestämmelser rörande fördelningen av statsbidraget till byggande av enskilda utfartsvägar.*

Gällande bestämmelser rörande användningen av anslaget till byggande av enskilda utfartsvägar äro upptagna i Kungl. Maj:ts kungörelse av den 11 oktober 1918, med däri gjorda ändringar enligt kungörelsen den 11 september 1925, den 12 maj 1927 och den 16 maj 1930. Enligt dessa bestämmelser fördelas statsbidrag till företag inom Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Västernorrlands län av respektive länsstyrelser, medan fördelning av statsbidrag i övriga län underställes Kungl. Maj:ts prövning. Såsom villkor för statsbidrags utgående gäller, att vederbörande landsting för det ändamål, som med anslaget avses, skall hava beviljat medel uppgående till minst 15 procent av det belopp, som utav anslaget blivit för vederbörande län anvisat.

I dessa bestämmelser föreslår statsrådet och chefen för kommunikationsdepartementet i årets statsverksproposition, sjätte huvudtiteln, punkt 12, viss jämkning. I stället för att såsom hittills såsom villkor för erhållande av statsbidrag gällt, att vederbörande landsting för det ändamål, som med anslaget avses, beviljat medel uppgående till minst 15 procent av det belopp, som utav anslaget blivit för vederbörande län anvisat, vill departementschefen införa den ändringen, att Kungl. Maj:t för de sydligare länen till sin disposition reserverar visst belopp att successivt anvisas i samband med prövning av inkommande ansökningar, avseende de särskilda företagen inom de olika länen. Ett dylikt förfaringsätt förutsätter att berörda villkor så jämkas, att det kommer att innefatta krav på att till det i varje särskilt fall avsedda vägföretaget bidrag med av vederbörande landsting anvisade medel utgår med minst 15 procent av statsbidragets belopp. Denna anordning finner departementschefen ur principiell synpunkt vara riktigare än det nu gällande systemet och förordar därför, att de ändrade bestämmelserna på denna punkt komma i tillämpning jämväl på de övriga länen. Departementschefens förslag innebär sålunda, att Kungl. Maj:t skall verkställa fördelning av statsbidraget jämväl inom de fyra nordligaste länen och länsstyrelsernas befattning därmed enligt nu gällande författning avseende dessa län upphöra.

För så vitt att departementschefens uttalande på berörda punkt innebär en centralisering av behandlingen av frågor rörande anslag till enskilda utfartsvägar, anser jag, att denna icke må avse Norrbottens, Västerbottens,

Jämtlands och Västernorrlands län. Utvecklingen på vägväsendets område har ju tvärt om gått i decentraliseringens tecken och särskilt för de fyra nordligaste länen är denna att föredraga framför centralisering. Inom dessa utomordentligt vidsträckta län är det för länsstyrelserna på ett helt annat sätt möjligt att taga tillbörlig hänsyn till de lokala förhållandena och befolkningens behov än vad som kan bli möjligt vid prövning och avgöranden genom Kungl. Maj:t. Jag anser därför, att nuvarande bestämmelser rörande länsstyrelsernas befattning med fördelningen av de till vart och ett av de fyra nordligaste länen tilldelade anslag bör bibehållas.

Med hänvisning till det anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen må besluta, att det vid fråga om anslag till enskilda utfartsvägar av departementschefen gjorda uttalandet om viss författningsändring avseende ny praxis vid anslagets fördelning ej må avse de fyra nordligaste länen.

Stockholm den 22 januari 1931.

Ewald Lindmark.